

Argument – platnost (její podmínky)

Zdá se, že nemůže být pochyb o tom, že platnost nebo neplatnost určitého argumentu je vždycky nějak spjata s příslušným „kontextem“. A dále je zřejmé, že ten kontext není (a dokonce ze zásadních důvodů nemůže být) „jeden“, tj. nějak sám sebou a v sobě „sjednocen“, integrován, a že za takový nemůže být ani jen „předběžně“ a pouze „metodicky“ považován. Ten kontext ovšem nejen není „jeden“ ve smyslu integrovanosti, ale ani ve smyslu „roviny“ či „úrovně“ soupatřičnosti, neboť musíme přece rozlišovat mezi kontextem situačním (situačně věcně aktuálním nebo také nějak typickým), jazykovým, myšlenkovým, dobovým, a tak dále a tak podobně. To vše nelze popřít; a přece víme ze zkušenosti, že některé myšlenky obstojí jakoby samy o sobě, i když jsou formulovány velmi stručně, takže nás oslovují, i když jsou zbaveny svého původního kontextu (jakéhokoli druhu), a že tedy jsou schopny si zachovat něco bytostně vlastního, i když jsou zasazeny do kontextů velmi odlišných (zcela bez kontextů se samozřejmě obejít nemohou). Je z toho zřejmé, že žádný „text“ není ničím víc než příležitostí k tomu, abychom svým aktivním přístupem, svým vymyšlením a domýšlením umožnil, aby „promluvil“ tak, jak sám ve skutečnosti nikdy promluvit nemůže.

(Písek, 080518-2.)